

Roma întărește vedenia - Numărul nouă

Respingerea temeliilor: Controversa cu privire la „Necurmatul” și consecințele tăgăduirii adevărului în profeția adventistă

Jeff Pippenger
2024-08-21

În prezent abordăm linia profetică a controverselor din istoria adventistă, care s-au iscat cu privire la diferitele simboluri ale Romei. În prezent abordăm „necurmatul” din cartea lui Daniel. Acea controversă reprezintă o respingere a temeliilor Adventismului, a autorității Spiritului Profetic și a solului ales de Dumnezeu. Respingerea lucrării lui Miller reprezintă, de asemenea, o respingere a îndrumării care i-a fost dată lui Miller de către îngeri cerești, care l-au călăuzit pe Miller la înțelegerea lui asupra soliei produse de sporirea cunoștinței, când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1798.

Cei care resping adevărul care identifică drept Roma păgână puterea ce, potrivit 2 Tesaloniceni, o împiedica pe puterea papală să fie descoperită, dovedesc că nu iubesc adevărul, iar pentru că resping iubirea de adevăr, primesc o minciună. La rândul ei, minciuna aduce asupra lor o puternică amăgire. Minciuna este cauza, iar puternica amăgire pe care o primesc este efectul. Lipsa iubirii de adevăr constituie motivația lor. Minciuna reprezintă opțiunea pentru o acceptare pluralistă a doctrinei biblice, spre deosebire de cei care cred în adevărul absolut. De aceea, la Isaia, redarea puternicei amăgiri despre care vorbește Pavel apare ca amăgiri, nu pur și simplu ca o amăgire. Cealaltă categorie este alcătuită din cei care iubesc adevărul, acceptă premisa adevărului absolut și sunt identificați de Isaia drept cei care tremură la cuvântul lui Dumnezeu.

Așa zice Domnul: Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele: unde este casa pe care Mi-o zidiți? și unde este locul odihnei Mele? Căci mâna Mea a făcut toate aceste lucruri, și toate acestea au luat ființă, zice Domnul; dar spre omul acesta voi privi: spre cel smerit și cu duhul zdrobit, care se cutremură de Cuvântul Meu. Cine junghie un bou este ca și cum ar ucide un om; cine aduce jertfă un miel, ca și cum ar tăia gâtul unui câine; cine aduce un prinos, ca și cum ar aduce sânge de porc; cine arde tămâie, ca și cum ar binecuvânta un idol. Da, ei și-au ales căile lor, iar sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor. Și Eu le voi alege rătăcirile și voi aduce peste ei spaimile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut. Ascultați Cuvântul Domnului, voi care vă cutremurați de Cuvântul Lui: Frații voștri care v-au urât, care v-au izgonit din pricina Numelui Meu, au zis: Să fie slăvit Domnul! Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi rușinați. Isaia 66:1-5.

Cei ce tremură la Cuvântul lui Dumnezeu sunt izgoniții lui Israel, care, în zilele de pe urmă, sunt înfățișați drept stindardul.

Și El va ridica un stindard pentru neamuri, îi va strânge pe cei izgoniți ai lui Israel și îi va aduna laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:12.

Dumnezeu face cunoscut că El este Cel care a zidit casa pe care clasa care aduce jertfe întinate pretinde că a zidit-o. În acea casă își pun încrederea când proclamă: „Templul Domnului sunt acestea.”

Stai în poarta casei Domnului și proclamă acolo cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul Domnului, toți cei din Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile voastre și faptele voastre, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea. Ieremia 7:2-4.

Cei care "se încred" în cuvinte mincinoase sunt cei care cred o minciună. Casa pe care Domnul a zidit-o a fost ridicată pe temelia pe care El Însuși a făcut-o. Cei care au refuzat să răspundă când Dumnezeu i-a chemat și-au ales propriile lor căi și s-au desfătat în urâciuni. Ei au ales "căi" și "urâciuni", la plural, când Ieremia a declarat că nu era decât o singură cale pe care să umble.

Așa zice Domnul: Stați la răspântii, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Am pus de asemenea străjeri peste voi, zicând: Ascultați sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom asculta. De aceea, ascultați, neamuri, și cunoașteți, adunare, ce se află în mijlocul lor. Ascultă, pământule: iată, voi aduce rău asupra acestui popor, anume rodul gândurilor lor, pentru că n-au ascultat de cuvintele Mele, nici de Legea Mea, ci au lepădat-o. La ce-mi folosește tămâia care vine din Șeba și trestia mirositoare dintr-o țară depărtată? Arderile voastre de tot nu-Mi sunt bineprimite, nici jertfele voastre nu-Mi sunt plăcute. Ieremia 6:16-20.

În capitolul cincisprezece, Ieremia numește adunarea cea rea, care nu voia să asculte, deși avea urechi, „adunarea batjocoritorilor”. Acelei adunări i-a fost dat un „străjer” atât în istoria soliiilor primului și celui de-al doilea înger, cât și din nou în istoria soliei celui de-al treilea înger, dar a refuzat să umble pe calea cea bună, adică vechile cărări. În schimb, a umblat pe „căile”. Din acest motiv, Isaia arată că Dumnezeu va alege multiple amăgiri, căci a ales o pluralitate de căi false în locul căii absolute a vechilor cărări. Așa cum mărturisește Isaia, închinarea adunării batjocoritorilor este respinsă de Domnul. Sora White asociază în mod direct pluralitatea de amăgiri din Isaia cu amăgirea puternică a lui Pavel și o plasează în contextul respingerii adevărilor fundamentale, temelia pe care Domnul Și-a zidit și Își zidește casa.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întrebat: „Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o

mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut cândva adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați și că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.”

Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși care își păstrează veșmintele fără pată. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce o pieire năprasnică vine peste ei. Dacă nu are loc o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și smeresc inimile prin mărturisire și nu primesc adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în tihnă, lăudându-ne că suntem bogați și sporiți în bunuri, neavând nevoie de nimic.

Cine poate spune cu adevăr: „Aurul nostru este lămurit în foc; veșmintele noastre sunt neîntinate de lume”? Am văzut pe Învățătorul nostru arătând spre veșmintele așa-numitei neprihăniri. Dezbrăcând aceste veșminte, El a scos la iveală întinarea ascunsă dedesubt. Apoi mi-a zis: „Nu vezi cum și-au acoperit în chip prefăcut întinarea și stricăciunea caracterului? «Cum a ajuns cetatea credincioasă o desfrânată!» Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de negustorie, un loc de unde prezența și slava divină s-au depărtat! Din această pricină este slăbiciune, iar tăria lipsește.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.

În pasaj, adunarea batjocoritorilor a lui Ieremia este identificată cu laodiceenii, care sunt fecioare neînțelepte.

Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, numită starea laodiceană. Review and Herald, 19 august 1890.

Fecioarele neînțelepte își manifestă lipsa de untdelemn la sosirea Strigării de la Miezul Noptii, când primesc o amăgire care se aliniază cu alegerea lor anterioară cu privire la calea pe care să o urmeze, în timp ce resping vechile cărări ale lui Ieremia. Vechile cărări sunt locul unde se găsesc odihna și învierea, iar odihna și învierea este ploaia târzie.

Mi s-a arătat timpul când solia îngerului al treilea se încheia. Puterea lui Dumnezeu se odihni asupra poporului Său; ei își împliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul de încercare dinaintea lor. Primiseră ploaia târzie, sau învierea de la Fața Domnului, iar mărturia vie fusese reînsuflețită. Ultimul mare avertisment răsunase pretutindeni și îi stârnise și îi înfuriase pe locuitorii pământului care nu voiau să primească solia.

În timpul revărsării Duhului Sfânt, amăgirea puternică este revărsată asupra fecioarelor laodiceene neînțelepte, care nu iubesc adevărul și, prin urmare, au ales o minciună în care să creadă, în locul adevărului. Respingerea adevărului este identificată cu respingerea legii, căci legea lui Dumnezeu este întruchipată în rânduile Sale profetice.

Revelația nu este crearea sau inventarea a ceva nou, ci manifestarea a ceea ce, până la momentul revelării, era necunoscut oamenilor. Marile și veșnicele adevăruri cuprinse în evanghelie sunt revelate prin cercetare sârguincioasă și prin smerirea noastră înaintea lui Dumnezeu. Învățătorul divin călăuzește mintea căutătorului smerit după adevăr; iar prin călăuzirea Duhului Sfânt, adevărurile Cuvântului îi sunt făcute cunoscute. Și nu poate exista o

cale de cunoaștere mai sigură și mai eficientă decât aceea de a fi astfel călăuzit. Făgăduința Mântuitorului a fost: «Când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul.» Prin dăruirea Duhului Sfânt ni se dă să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu.

Psalmistul scrie: „Cu ce își va curăți tânărul calea? Luând seama la ea potrivit cuvântului Tău. Cu toată inima Te-am căutat: O, nu mă lăsa să rătăcesc de la poruncile Tale. ... Deschide-mi ochii, ca să văd lucruri minunate din legea Ta.”

Suntem îndemnați să căutăm adevărul ca după comori ascunse. Domnul deschide priceperea adevăratului căutător al adevărului; iar Duhul Sfânt îi dă puterea să cuprindă adevărurile revelației. La aceasta se referă psalmistul când cere să i se deschidă ochii, pentru a privi lucruri minunate din Lege. Când sufletul însetează după desăvârșirile lui Isus Hristos, mintea este făcută în stare să cuprindă mărețiile lumii mai bune. Numai cu ajutorul Învățătorului divin putem înțelege adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. În școala lui Hristos învățăm să fim blânzi și smeriți, pentru că ni se dă o înțelegere a tainelor evlaviei. Sabbath School Worker, 1 decembrie 1909.

A respinge mesajul sau metodologia ploii târzii înseamnă a respinge Legea lui Dumnezeu. Când Ieremia a afirmat că „n-au ascultat de cuvintele Mele, nici de Legea Mea, ci au lepădat-o”, el este în acord cu Osea.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Cunoașterea pe care cei neînțelepți o resping este sporirea cunoștinței, identificată de Daniel ca având loc la timpul sfârșitului. La timpul sfârșitului în 1798, și apoi din nou la timpul sfârșitului în 1989, a avut loc o sporire a cunoștinței care a fost formalizată de solul pe care Dumnezeu a ales să-l folosească, în timp ce El a așezat temelia pentru fiecare dintre acele două generații paralele. Acele adevăruri fundamentale au fost organizate potrivit anumitor reguli biblice, care au fost descoperite solilor aleși ai istoriilor lor respective, iar acele adevăruri fundamentale sunt cărările cele vechi ale lui Ieremia și sunt adevărurile care, în cele din urmă, reprezintă untdelemnul mesajelor de la miezul nopții și al strigătului cel mare. Ploaia târzie produce mesajul strigătului de la miezul nopții în istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar apoi produce mesajul strigătului cel mare în istoria străngerii celeilalte turme a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon. Ploaia târzie este atât un mesaj, cât și metodologia care produce mesajul. Sporirea cunoștinței identificată de Daniel inițiază un proces de testare în trei trepte.

El a zis: Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Cei răi din Daniel sunt fecioarele neînțelepte din Evanghelia după Matei, care aleg să-și păstreze starea laodiceană. Starea lor se manifestă în a treia etapă din cadrul celor trei încercări ale lui Daniel, când atât înțelepții, cât și cei răi sunt încercați. Proba finală este cea în care se execută judecata, iar ambele clase arată dacă au untdelemnul.

„Din nou, aceste pilde învață că nu va exista timp de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei este încheiată, urmează imediat despărțirea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei clase este pe veci hotărâtă.” Pilduirile Domnului Hristos, 123.

Manifestarea caracterului la a treia probă îi identifică pe închinători fie ca laodiceeni nesăbuiți, fie ca filadelfieni înțelepți. Proba finală este împlinită în legătură cu solia ploii târzii, care a fost adusă la lumină prin metodologia ploii târzii. A respinge metodologia ploii târzii îl pune pe un suflet în situația în care nu poate înțelege solia ploii târzii. Solia și metodologia sunt identificate de Isaia drept proba finală.

Pe cine va învăța el cunoașterea? și pe cine va face să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de la lapte și luați de la sân. Căci poruncă după poruncă, poruncă după poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo. Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi El poporului acestuia. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care veți da odihnă celui ostenit; și aceasta este învierea: dar ei n-au voit să asculte. Și cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă după poruncă, poruncă după poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca să meargă, să cadă pe spate, să se sfărâme, să fie prinși în laț și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi, oameni batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta din Ierusalim. Pentru că ați zis: Am încheiat un legământ cu moartea, și cu Locuința morților am făcut învoială; când biciul năvălitor va trece, nu ne va atinge; căci ne-am făcut minciuna adăpost, și sub înșelăciune ne-am ascuns: de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion o piatră ca temelie, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, de mare preț, o temelie temeinică; cel ce crede nu se va grăbi. Și voi așeza judecata ca sfoară de măsurat, și dreptatea ca fir cu plumb; și grindina va mătura adăpostul minciunii, și apele vor inunda ascunzișul. Iar legământul vostru cu moartea va fi desființat, și învoiala voastră cu Locuința morților nu va sta în picioare; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:9-18.

„Uria nimicitoare” din profetia biblică este criza progresivă a legii duminicale, care debutează odată cu legea duminicală iminentă din Statele Unite. Acei laodiceeni nebuni și nelegiuți care nu posedă „dragostea adevărului” și, prin urmare, resping sporirea cunoștinței, cred că „urgie nimicitoare” „nu va veni” asupra lor, căci, între altele, au ales să accepte o definiție falsă a unui simbol al Romei în profetia biblică. Procedând astfel, au produs un model profetic fals, întemeiat pe propria lor temelie profetică. Temelia lor este zidită pe nisip, care reprezintă o mulțime de pietre mărunte sfărâmate. Temelia celor înțelepți este zidită pe Stânca cea unică.

După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia, iar altul zidește pe ea. Dar fiecare să ia seama cum zidește pe ea. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Iisus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, paie; lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: căci ziua o va face cunoscută, pentru că va fi descoperită prin foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este. 1 Corinteni 3:10-13.

Temeliile false sunt puse în contrast cu temelia adevărată, care este Hristos Isus — Stânca. Temelia, fie ea adevărată sau falsă, este descoperită în ultima dintre cele trei încercări ale lui Daniel. Ea este „descoperită prin foc” — focul Solului Legământului, care va veni deodată în

Templul Său. Atunci se manifestă o clasă care a încheiat un legământ cu moartea și o clasă care a încheiat un legământ al vieții.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va veni la Templul Său Domnul, pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care Îl doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămurii ca pe aur și ca pe argint, ca ei să aducă Domnului un prinos în dreptate. Atunci prinosul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Și Mă voi apropia de voi pentru judecată; voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și împotriva celor ce abat pe străin de la dreptul lui și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:1-5.

Solul Legământului se apropie în judecată când procesul de încercare în trei trepte din Daniel ajunge la a treia probă, iar cei înțelepți și cei nelegiuiți sunt încercați. Procesul de încercare în trei trepte din Daniel începe la timpul sfârșitului, când cartea lui Daniel este desigilată și cunoștința crește. Această sporire a cunoștinței este lămurită prin lucrarea solului ales care sună din trâmbiță. Pe acel sol Maleahi îl numește „solul” care „pregătește calea” înaintea venirii Solului Legământului, care descoperă prin foc cine a intrat în legământ cu El sau cine a ales să facă un legământ cu moartea. În istoria milleriților, Hristos a venit deodată la Templul Său la 22 octombrie 1844, un punct de reper care prefigurează legea duminicală iminentă.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Ultima dintre cele trei încercări ale lui Daniel are loc la iminenta lege duminicală, când Solul Legământului sosește pentru a descoperi, prin foc, cine a încheiat un legământ cu viața sau cu moartea, lucru plasat în contextul leviților. Când Maleahi îi descrie pe fecioarele înțelepte și nehibzuite ale lui Matei, care, la Ioan, sunt cei din Laodicea și cei din Filadelfia, precum și pe pricepuții și pe cei răi ai lui Daniel, ambele grupuri sunt încercate prin foc, iar apoi se vedește cine este, sau cine nu este, levit.

Leviții sunt simbolul acelor care au rămas credincioși în cele două răzvrățiri ale vițelilor de aur. Prima răzvrățire a fost cea a lui Aaron, iar a doua, răzvrățirea lui Ieroboam. În ambele ilustrații, leviții i-au reprezentat pe cei credincioși, iar ambele ilustrații oferă doi martori ai credincioșiei unui grup reprezentat de leviți la apropiata lege duminicală. Aaron a făcut un vițel de aur. Aurul este simbolul Babilonului, iar un vițel este un chip al unei fiare. Apoi a rânduit o sărbătoare, iar poporul nesăbuit a dansat gol în jurul vițelului. Întreaga lor răzvrățire a fost întemeiată și motivată de respingerea lui Moise, solul ales.

Și Moise a zis lui Aaron: Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lor un păcat atât de mare? Iar Aaron a zis: Să nu se aprindă mânia domnului meu; cunoști poporul, că este înclinat la rău. Căci mi-au zis: Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; fiindcă despre Moise acesta, omul care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce i s-a întâmplat. Și le-am zis: Cine are aur, să și-l scoată. Și mi l-au dat; apoi l-am aruncat în foc și a ieșit vițelul acesta. Și când Moise a văzut că poporul era gol (căci Aaron îi dezgolise, spre rușinea lor, înaintea vrăjmașilor lor), atunci Moise a stat la poarta taberei și a zis: Cine este de partea Domnului? să vină la mine. Și toți fiii lui Levi s-au adunat la el. Și le-a zis: Așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Fiecare să-și pună sabia la coapsa sa și duceți-vă și întoarceți-vă de la poartă la poartă prin toată tabăra și ucideți fiecare pe fratele său, și fiecare pe prietenul său, și fiecare pe aproapele său. Și fiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise; și au căzut din popor, în ziua aceea, ca la trei mii de bărbați. Exodul 32:21-28.

Cei care au dansat erau laodiceeni care au manifestat "rușinea goliciunii lor", care constituie avertismentul plăgii a șasea, un avertisment privind necesitatea de a înțelege corect alcătuirea triplă a Romei moderne ca dragonul, fiara și profetul mincinos. Acest avertisment contrazice tranșant interpretarea privată a lui Uriah Smith, care a distrus adevărurile asociate cu plaga a șasea și Armagedonul.

Aceia care și-au manifestat condiția laodiceană respinseseră autoritatea solului ales și au dat pe față aceeași înțelegere confuză ca aceia care aleg să identifice simbolul satanic al „jertfei necurmate” drept simbolul divin al slujirii lui Hristos în sanctuar. Ei și-au atribuit izbăvirea unui dumnezeu simbolic, dar dumnezeul pe care au ales să-l venereze era un simbol al dumnezeului Egiptului, iar Egiptul este un simbol al balaurului. Asemenea Adventismului laodicean, ei au respins adevărul că „jertfa necurmată” este un simbol al Romei păgâne, balaurul, și au identificat simbolul satanic drept un simbol al lui Hristos.

Fiule al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Faraon, regele Egiptului, și prorocește împotriva lui și împotriva întregului Egipt: Vorbește și zi: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, regele Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu și mi l-am făcut eu însumi. Iezechiel 29:2, 3.

Răzvrățiții lui Aaron au crezut minciuna că un simbol al balaurului, reprezentat de vițelul de aur, era dumnezeul care îi izbăvise din robia Egiptului. Adventismul laodicean crede minciuna că un simbol al Romei păgâne (balaurul), reprezentat de „necurmatul”, este un simbol al lui Hristos, a Cărui lucrare, în slujirea Sa din sanctuarul ceresc, este de a-i elibera pe oameni din robia păcatului. De asemenea, au respins solul ales, așa cum a făcut și Adventismul laodicean în controversa cu privire la simbolismul „necurmatului”.

În prima generație (1844–1888) a adventismului laodicean, au respins lucrarea lui Miller de identificare a celor șapte vremi. În a doua generație (1888–1919) au început procesul de respingere a adevărului despre „Necurmatul”. În a treia lor generație (1919–1957) reveniseră la înțelegerea protestantismului apostat potrivit căreia expresia „jefuitorii poporului tău” se referă la Antioh Epifanes. La 11 septembrie 2001 au respins rolul Islamului în profetia biblică, când al treilea vai a sosit în acea zi. Toate aceste patru adevăruri au fost susținute de Miller și sunt reprezentate pe cele

două table ale lui Habacuc, iar fiecare dintre ele este un adevăr fundamental atribuit lucrării lui Miller, pe care Sora White îl numește „alesul”.

Răzvrătirea lui Ieroboam a început la începutul regatului de nord, alcătuit din cele zece seminții care l-au făcut pe Ieroboam primul lor rege. Ieroboam a făcut doi viței de aur și a așezat unul la Betel, care înseamnă „casa lui Dumnezeu”, iar pe celălalt la Dan, care înseamnă „judecată”. Împreună, Betel și Dan reprezintă îmbinarea dintre biserică (Betel) și stat (Dan). Și, ca în răzvrătirea lui Aaron, vițeii au fost făcuți din aur, un simbol al Babilonului, iar amândoi erau chipul unei fiare. Ca și în cazul lui Aaron, Ieroboam a orânduit o sărbătoare anuală și a identificat vițeii drept dumnezeii care au scos poporul lui Dumnezeu din Egipt.

Și Ieroboam a zis în inima lui: Acum se va întoarce împărăția la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în casa Domnului la Ierusalim, atunci inima poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, chiar la Roboam, regele lui Iuda; și mă vor ucide și se vor întoarce la Roboam, regele lui Iuda. Atunci regele s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur; și le-a zis: Este prea anevoios pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns pricină de păcat; căci poporul se ducea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a rânduit preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în a cincisprezecea zi a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițeilor pe care îi făcuse; și a așezat la Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse la Betel, în a cincisprezecea zi a lunii a opta, chiar în luna pe care o născocise în inima lui; și a rânduit o sărbătoare pentru fiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:26-33.

Ieroboam „a născocit în inima sa”, ceea ce reprezintă lucrarea lui Uriah Smith de a introduce o „tâlcuire particulară”, pe temeiul căreia să-și clădească modelul profetic. Ieroboam a urmat tiparul lui Aaron și, astfel, a denaturat adevărul, înfățișând un zeu al Egiptului drept adevăratul Dumnezeu. Dumnezeu pe care l-au plăsmuit atât Aaron, cât și Ieroboam se întemeia pe aplicarea greșită a unui simbol al dublei naturi a Romei, anume al stăpânirii civile și al celei ecleziastice. Aaron și Ieroboam identificau amândoi o imagine a puterii balaurului, sub simbolistica icoanei unei fiare. Astfel, ambele acele istorii sacre ale răzvrătirii reprezintă marea probă a poporului lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî destinul veșnic. Potrivit inspirației, acea probă este proba formării icoanei fiarei.

Prima controversă cu privire la simbolul Romei ca jefuitorii poporului tău, care a ajuns să fie inclus pe diagrama pionierilor din 1843, susținea că Antioh Epifanes era jefuitorul, în locul faptului că jefuitorii sunt Roma. Prima controversă a reprezentat ultima controversă cu privire la faptul că jefuitorii poporului tău sunt Roma, în care se susține acum că Statele Unite sunt jefuitorii, iar nu Roma. Totuși, Antioh este un simbol al Statelor Unite în versetele zece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, astfel încât minciuna de la început și minciuna de la sfârșit cu privire la cine este reprezentat sunt identice.

Întunericul și confuzia cu privire la ceea ce a reprezentat Antioh în zilele de pe urmă produc confuzie cu privire la chipul fiarei, așa cum a produs și răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam. Confuzia cu privire la chipul fiarei are loc chiar în vremea când marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu o constituie formarea chipului fiarei.

Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei se va forma înainte de închiderea timpului de probă; căci ea va constitui marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî soarta veșnică. Poziția dumneavoastră este un asemenea amalgam de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.

În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Aceasta este proba prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care renunță la adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Când Sora White a susținut interpretarea lui Miller potrivit căreia „the daily” reprezintă Roma păgână, ea a afirmat că, din 1844 încoace, au fost îmbrățișate „alte concepții”, în plural, care au produs „întunerice și confuzie”. Confuzia produsă de interpretările false privitoare la „the daily”, care este un simbol al Romei păgâne, ca fiind „jefuitorii poporului tău”, produce confuzie și întunerice cu privire la distincția dintre Roma și chipul Romei.

Controversele dintâi și cele din urmă cu privire la un simbol al Romei au avut loc între un popor al legământului de odinioară, care era lăsat deoparte, și un popor care devenea atunci noul popor al legământului lui Dumnezeu. Controversa a inclus un refuz de a se supune regulilor consacrate ale gramaticii, căci cuvântul „de asemenea” din versetul paisprezece a fost respins de către protestanți, care au susținut astfel că tâlharii trebuie să fie aceeași putere reprezentată în versetele anterioare.

Aceasta a reprezentat o răstălmăcire a Scripturilor, când Antioh a fost forțat să fie înțeles drept «tâlharii». A fost o interpretare particulară, căci orice doctrină falsă potrivit adevărului este o interpretare particulară. Controversa însăși a devenit un adevăr de temelie, căci a fost consemnată pe harta pionieră din 1843. Ratificarea prin inspirație a hărții a confirmat și a validat «tâlharii» ca simbol al Romei și a amplificat gravitatea adevărului, căci a respinge doctrina însemna a respinge atât temeliiile, cât și autoritatea Duhului Profeției.

Înțelegerea corectă a „jefuitorilor poporului tău” ca reprezentând Roma s-a adăugat modelului profetic pe care îngerii i l-au dat lui William Miller, căci era în acord cu modelul profetic pe care el a ajuns să-l înțeleagă și să-l prezinte, acesta fiind: faptul că Roma păgână și Roma papală constituiau temelia tuturor aplicațiilor sale profetice.

Interpretarea privată a lui Uriah Smith, care îl identifica pe împăratul de la miazănoapte din versetul treizeci și șase din capitolul unsprezece al cărții Daniel drept Franța, iar apoi, în versetul patruzeci, drept Turcia, a constat în două identificări false ale împăratului de la miazănoapte. Respingerea de către Smith, în 1863, a temeliiilor a produs o orbire care l-a împiedicat să vadă una

dintre cele mai elementare reguli ale profeției, și anume: că, în jurul vremii lui Hristos, profeția ilustra entitățile spirituale moderne care erau tipificate de entitățile literale antice. Pavel a învățat în mod specific acest adevăr, arătând că întâi a fost literalul, iar apoi spiritualul.

Totuși, nu ceea ce este duhovnicesc a fost întâi, ci ceea ce este firesc; iar după aceea, ceea ce este duhovnicesc. 1 Corinteni 15:46

Smith făcea parte din poporul legământului care înlocuise protestantismul apostat ca popor al lui Dumnezeu, dar el le-a susținut răzvrătirea atunci când a respins cele șapte vremi și a introdus diagrama sa din 1863. Aplicarea interpretării sale private a produs o înțelegere falsă a Armagedonului în capitolul șaisprezece din Apocalipsa, ceea ce constituie un alt test privind înțelegerea corectă a Romei.

În prima controversă privind tâlharii, Smith i-a reprezentat pe cei care fuseseră implicați în prima împlinire a pildei celor zece fecioare. Astfel, prin viziunea sa personală asupra împăratului de la miazănoapte, el reprezintă un popor al legământului care era trecut cu vederea în perioada 1856–1863, pe măsură ce devenea Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Asemenea protestanților în controversa privind tâlharii, Smith a nesocotit autoritatea gramaticală a pasajului pe care l-a răstălmăcit prin interpretarea sa particulară, căci, din punct de vedere gramatical, împăratul de la miazănoapte, de la versetul treizeci și unu până la versetul patruzeci și cinci, este întotdeauna și numai puterea papală.

Odată cu controversa privind „the daily”, Willie White și A. G. Daniells au introdus în istoria adventă minciuni, pentru a susține vechea viziune protestantă potrivit căreia „the daily” reprezenta slujirea lui Hristos în sanctuar. Acea istorie particulară a fost identificată în Tablele lui Habacuc, dar este important de remarcat mărturia mincinoasă asociată promovării și instituirii viziunii greșite, căci înțelegerea corectă a fost recunoscută de Miller în 2 Tesaloniceni, unde chestiunea este contrastul dintre cei ce iubesc adevărul și cei ce cred o minciună.

Controversa „the daily” se adaugă la înțelegerea rând după rând că controversa finală a Romei are loc în timpul revărsării Duhului Sfânt. Pe măsură ce Duhul Sfânt este revărsat de sus, o putere de dedesubt se ridică și pune stăpânire pe aceia care o primesc ca pe puterea lui Dumnezeu, deși este o rătăcire puternică.

"Două mari puteri aflate în controversă lucrează, una de jos, cealaltă de sus. Fiecare om se află sub influența tainică a uneia sau a celeilalte, iar faptele sale vor dezvălui caracterul inspirației din care izvorăsc. Cei care sunt uniți cu Hristos vor lucra întotdeauna pe linia lui Hristos. Cei care sunt în unire cu Satana vor lucra sub inspirația conducătorului lor, împotriva puterii și lucrării Duhului Sfânt. Voința omului este lăsată liberă să acționeze, iar prin acțiune se dezvăluie ce duh lucrează asupra inimii. 'După roadele lor îi veți cunoaște.'" Materialele din 1888, 1508.

Contrastul profetic din controversa "the daily" constă în identificarea unui simbol al balaurului drept simbol al lui Hristos. Cei care resping adevărul resping, de asemenea, rolul lui Miller, care a descoperit acest adevăr, iar procedând astfel îl resping pe Duhul Sfânt și săvârșesc păcatul de neiertat.

În articolul următor vom aborda o controversă privitoare la Roma care a avut loc la scurt timp după 11 septembrie 2001.

Trăim într-un timp în care viața este de cea mai mare prețuire și de cel mai mare interes. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Dezvoltări uimitoare se vor desfășura neîncetat înaintea noastră; căci forțe nevăzute sunt la lucru, manifestând o activitate intensă. Puterile întunericului din adânc lucrează asupra agenților umani, iar oamenii răi cooperează cu îngerii răi ca să poarte război împotriva poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus; în același timp o putere de sus lucrează asupra celor care se vor supune influențelor divine, iar poporul lui Dumnezeu cooperează cu inteligențele cerești. Numai o credință reală, autentică, va supraviețui presiunii care va veni asupra fiecărui suflet de om în aceste zile de pe urmă, ca să-l pună la probă și să-l încerce. Dumnezeu trebuie să fie adăpostul nostru; nu ne putem încrede în formă, mărturisire, ceremonie sau poziție, și nici să credem că, pentru că avem reputația de a trăi, vom putea sta în picioare în ziua încercării. Tot ce poate fi zguduit va fi zguduit, iar acele lucruri care nu pot fi zguduite de amăgirile și înșelăciunile acestor zile de pe urmă vor rămâne. Țintuiți sufletul de Stânca veșnică; căci numai în Hristos va fi siguranță. Isus a descris zilele în care trăim ca zile de primejdie. El a spus: "Așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, așa cum în zilele dinainte de potop, mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când Noe a intrat în arcă, și n-au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți; așa va fi și venirea Fiului omului." "La fel, cum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar chiar în ziua când Lot a ieșit din Sodoma a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimic pe toți. Tot așa va fi în ziua când Fiul omului se va descoperi." "Când Fiul omului va veni în slava Sa, și toți sfinții îngeri împreună cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale; și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile; și-i va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta Lui, iar caprele la stânga. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii." Cursul nostru în această viață va hotărî destinul nostru veșnic acolo; rămâne la latitudinea noastră să spunem dacă vom fi cu aceia care moștenesc împărăția lui Dumnezeu sau cu aceia care se duc în întunericul de afară. Dumnezeu a făcut toate rânduielile pentru mântuirea noastră; atunci să ne folosim de ceea ce a fost cumpărat la un preț infinit. "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Instructorul Tineretului, 3 august 1893.